

Resum

Esta tesi es proposa com un treball de traducció, com a temptativa de transmetre un context que involucra els cossos, entrelaçant els relats genealògics amb els geopolítics. Investiguem el cos en acció al nord-est italià -el nostre context d'origen- des d'una perspectiva desarrelada: ja que a partir de 2004 estem establides en el sud-oest europeu (València). Recollim i analitzem algunes expressions artístiques legitimades -com el ballet clàssic, la dansa modern jazz, les propostes futuristes pròximes a la performance, o l'anatomia artística- així com aquelles expressions populars de dones subalternes realitzades al treball, a la vida i temps quotidià. Expressions que al llarg de la Guerra Freda, el Feixisme i la República de Venècia han creat la nostra cultura de referència.

A pesar de la construcció de la identitat contemporània europea -que aspira homologar les diferències cap al projecte capitalista i el consum del present- el llegat dels cossos subalterns és capaç de resistir i transmetre genealogies -herències d'històries sotmeses o assimilades- generadores de pràctiques pròximes a les artístiques: com el cant o "el ganxillo". Aquest últim de fet serà la nostra metodologia ja que ens permet desmuntar trames que se'ns presenten fetes i reteixir -amb una certa simultaneïtat- cada cosa amb un orde i un sentit diferent, no estructurat per les perspectives ideològiques i econòmiques pròpies del context de referència, sinó fer-ho a partir de referències genealògiques. Per açò la cronologia d'esta tesi és contrària a les sèries temporals més comunes i acaba amb l'estudi de la Serenissima (la República de Venècia) un exemple d'organització proto-capitalista que ens fa tornar a l'actualitat.

Les diàspores del sud i est global ens ajuden a responsabilitzar-nos del procés de-colonial que occident necessita emprendre. Els relats colonials que travessen també les cultures subalternes del nostre context i les nostres famílies demostren com han triat blanquejar-se la seua emancipació cap al dominant. És a dir, adherir-se al projecte nacional imperialista que és hui -també- capitalista. Encaminar-se per tant en processos "d'esdevindre minoritaris" -que aspiren a perdre poder- permet realitzar una anàlisi que intente acostar-se a la veritat dels cossos en acció, posant veu als silencis que conserven les seues posicions dominants. Considerem aquestos esforços necessaris i dirigits a compartir un quotidià "altrament comunitari" més igualitari, equilibrat i pacífic.